



Двадесет и седмий сонетъ.

Прогрессъ.

Напрѣдъ! тржбѣтъ витии и велможи; и тѣлпата
Повтаря съ краводушие: Напрѣдъ! И хвъркатъ днитѣ;
И неизмѣнно скърбни сж — въ напрѣдка — нѣщата;
Видѣнья — сжщи винжги — обсаждатъ ни въ тъмитѣ . . .

Прѣдъ трийсетъ вѣка сѣчъ всеобщъ, — днесъ кланѣ всесвѣтвно!
Прѣдъ трийсетъ вѣка гнетъ, яремъ, — днесъ рабска управия!
Прѣдъ трийсетъ вѣка слѣпота, — днесъ тлѣние духовно!
Прѣдъ трийсетъ вѣка нищета, — днесъ жалка сирмашия!

Слѣди отъ праяди, слѣди отъ правнуци — едни сж,
Човѣщината сѣ въ единъ орисанъ кръгъ върти са;
Ту скокъ безсиленъ, ту полетъ безъ цѣль: въ бездѣнни ями

Пропада всичко, най-подиръ, и пепель образува! . . .
Прогрессъ! Рѣчъ звучна, съсъ която школьникътъ се мами,
Свѣтулчица която за съзвѣздіе минува!

